

Ik ben Sara.

Ik maak theatervoorstellingen en podcasts. Een paar jaar geleden plaatste ik een oproep voor een nieuwe podcast die ik wilde gaan opnemen: *Mail me als je een brandend mysterie uit je eigen leven hebt dat ik kan helpen oplossen!*

Ik wilde die podcast maken omdat ik al sinds mijn jeugd geobsedeerd ben door geheimzinnige zaken: spannende doorgangen, donkere zolders, geheimen van mensen om me heen. Ik stel altijd duizenden vragen, soms tot irritatie van mijn vrienden, en ik bel net zolang tot de persoon van wie ik iets wil weten opneemt.

De oproep ging online en ik kreeg honderden mailtjes met mysteries van kinderen uit heel Nederland. Ik ging aan de slag. Samen met de kinderen die me geschreven hadden, probeerde ik de raadsels te ontrafelen.

En nu zijn mijn lievelingsverhalen gebundeld. Wat je gaat lezen en bekijken is dus waar gebeurd. Roos, Dунyah, Jules, Lot en Lou, Kymani, Dieuwertje, Habeb en Sven: onze zoektochten staan in dit boek!

Saskia Halfmouw maakte er prachtige tekeningen bij, zodat je ook nog kunt zien hoe onze spannende mysteries werden opgelost.

Veel leesplezier!

Liefs,

Sara

Inhoud

De geheimzinnige bureu	8
Het verdwenen slaapliedje	24
De lynx in het bos	40
Het dievenschuurtje	56
Mijn Surinaamse voorouders	72
Een nieuw baasje	90
Het slangenzwaard	106
De verloren vakantievriend	122
Na de verhalen	140
Dankwoord	141

De geheimzinnige buren

Ik ben **Roos**
en mijn mysterie is:
WIE ZIJN MIJN
GEHEIMZINNIGE BUREN?

Roos staat me al op te wachten. Ze is klein voor een meisje van elf. Dat was ikzelf ook op haar leeftijd. We gaan naar haar slaapkamertje.

Roos begint te vertellen: 'In het huis naast ons wonen twee vrouwen. Ze hebben altijd hun gordijnen dicht. In de zomer, de lente, de winter. Altijd. Overal om hun huis hangen camera's. Ik zie ze bijna nooit op straat. Als ik ze zie, lopen ze heel snel door, en ik vraag me al heel lang af: wie zijn jullie? Waarom hebben jullie je gordijnen dicht? Wat verbergen jullie?'

Ik vraag Roos wat ze wél weet over de vrouwen.

Roos zegt: 'Ik weet niet of het vriendinnen zijn, of zussen. Misschien is het een verliefd stel. Ik weet niets over ze, niet eens hun naam.'

Ook hoe ze eruitzien weet Roos niet precies.

'Bruin haar. Volgens mij. Of zwart. En ze hebben krullen. Of nee, misschien wel steil haar! En hun huid is ook lichtbruin... Denk ik.'

Het is duidelijk, Roos weet heel weinig over haar buren. Maar één ding weet ze wel:

Kom binnen,
Caesar, rotkat!

“Kom binnen, Caesar, rotkat,” – dat heb ik ze wel eens horen roepen.’

Goed – ze hebben dus een kat. Voor het gemak besluiten Roos en ik de buren ‘de kattenvrouwtjes’ te noemen.

‘Heb je ze wel eens bespied?’ vraag ik.

Nee, dat
durf ik niet.

Maar nu zijn we met z'n tweeën! Roos en ik proberen vanuit haar achtertuin een glimp van de burens op te vangen.

Maar van daaruit zien we niks.

We posten bij de voordeur van Roos om te zien of de kattenvrouwtjes misschien naar buiten komen.

Terwijl we daar staan, gaat onze fantasie alle kanten op. Wat zouden ze daarbinnen doen?

Misschien zijn het criminelen.
Dan is dit hun schuilplaats en liggen er
allemaal glimmende diamanten verstopt.

Misschien zijn ze gevangen
genomen door iemand?

Misschien zijn het spionnen
of monsters, die bang zijn voor
het licht!

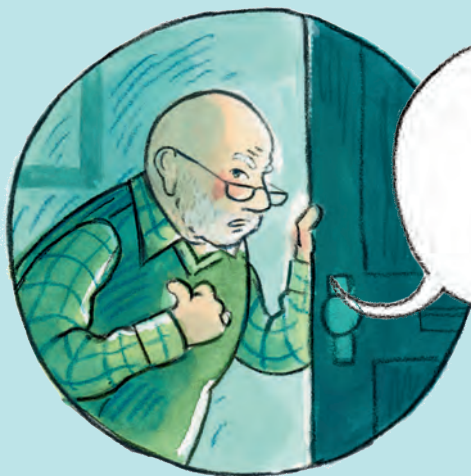

We wachtten urenlang. Soms
denken we iets te zien achter
de donkere gordijnen, maar
uiteindelijk vangen we geen
enkele glimp op.

Roos en ik gaan de wijk in om erachter te komen of andere buurtbewoners meer weten.

Ik ken ze niet, maar ik heb ze ooit wel eens gezien.

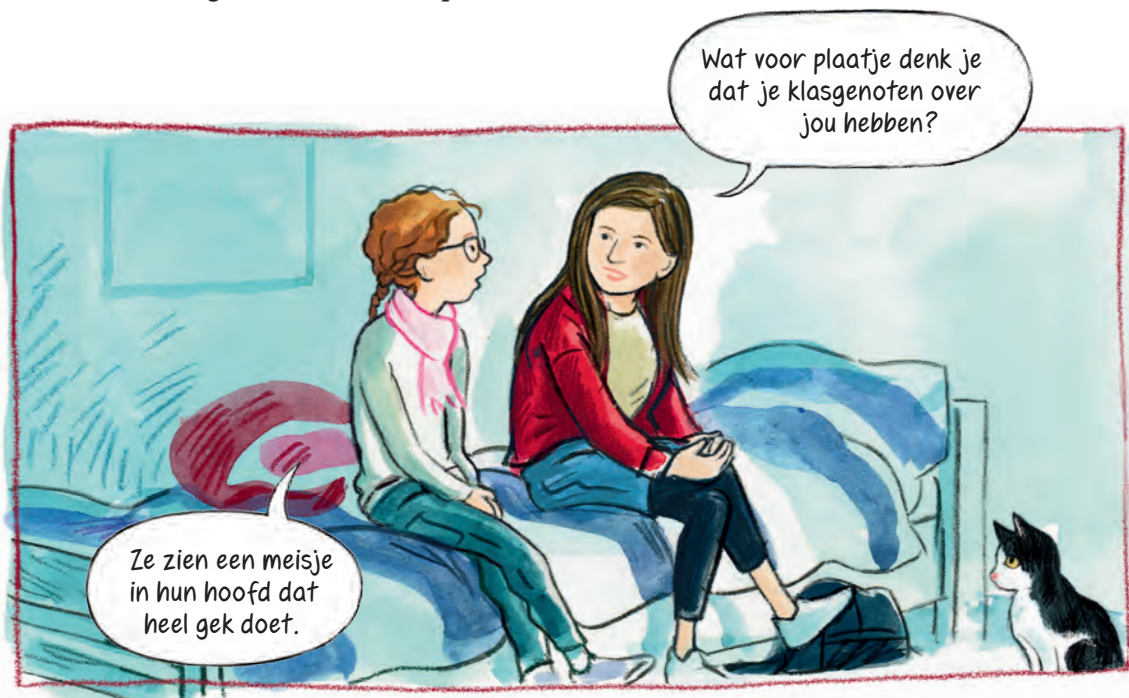
Ik vind dat ze zich vreemd gedragen. Ik vraag me dan af: wat gebeurt er daarbinnen? Ik vind het raar als mensen zich niet laten zien.

We zijn terug in de kamer van Roos. De mensen in de buurt hebben blijkbaar allerlei ideeën over de buurvrouwen. Ik zeg tegen Roos dat ik dat wel herken: ook ik maak vaak plaatjes in mijn hoofd over mensen die ik niet zo goed ken.

Roos zegt: 'Ik doe dat ook, op school.'

Ik heb soms het gevoel dat meisjes me raar vinden omdat ik met jongens omga. Maar dat zijn gewoon vrienden van me.'

'Word je daar wel eens verdrietig van?'

'Soms, als ik het gevoel krijg dat mensen over me roddelen. Dan zie ik twee meisjes naar me kijken, en dan smoezen ze.'

'Waar hebben ze het dan over, denk je?'

'Over dat ik schele ogen heb. Soms boeit het me niet, maar soms kan ik er heel erg om huilen. Dan word ik onzeker. Ik wil niet onzeker zijn, ik wil gewoon mezelf zijn.'

Roos kijkt naar haar tenen, en even blijft het stil.

Het smoezen is overal: op het schoolplein, op straat. Het gaat over anderen, over Roos, en ook over de burens.

Daar moet verandering in komen.

Roos en ik verzinnen een slim plan om met de buurvrouwen in contact te komen. We gaan een brief voor Roos expres verkeerd bezorgen, namelijk in de brievenbus van de burens, en dan halen we hem later op en kunnen dan hopelijk met ze gaan praten.

We sluipen langs de camera's om de brief ongezien te bezorgen.

Niet lang daarna bellen we met kloppend hart aan.

Er wordt niet opengedaan.

Niemand thuis, waarschijnlijk.

De volgende dag vertelt Roos dat één van de buurvrouwen de brief 's avonds laat is komen brengen. 'Ze gaf de brief aan mijn moeder en was meteen weer weg.'

Plan mislukt.

We denken weer een tijdje na. Dan zeg ik: 'Moeten we niet gewoon aanbellen? Zonder smoesje? En zeggen dat je ze beter wilt leren kennen?'

'Dat vind ik spannend, hoor!' zegt Roos.

Maar ze durft het wel.

